

Poročilo s Trča...a...ke stotice

Prispeval Tanja Kavčič
ponedeljek, 13 januar 2014

JUHEJ! Ja, je res. Facebook dela čudeže. No, zaradi mene, ki tam nič ne objavljam, bi ne bilo nobenega čudeža pa so člani KK-DJAK to storili zame in tako je bila obveščena današnjo Trča...a...ko stotico popolna. In so danes zjutraj kolesarji kar prihajali in prihajali na čelezniško postajo v Novi Gorici. Blizu 30 se nas je zbralo, od tega več kot pol članov KK Djak, pa Brici so tudi prišli, pa naši prijatelji randonneurji iz Ljubljane, Kopra... pa še enih par kolesarjev, ki jih nisem poznala. Še nekaj fotk za spomin, spremne besede predsednika in smo se tartali. U nulo to...ni, so zvonili v Solkanu za k mašini, a meni se je zdelo, da bolj nam zvonijo. Za popotnico.

In pričimo mi proti Mirnu, lepo je bilo, brezvetrje, toplo, preveč pa tudi ne in prehitita kolono dva naša, da čisto lahko gresta naprej, sta vprašala. En je bil Uroš, ta nar ta bulš; gorc od Djaka in kolega Srečo. In sta stala, ma kaj, sta poletela, se mi je zdelo. Mi je kasneje, čisto na Krasu rekel en kolesar, da ko je on presedlal z gorskega na cestno kolo, se mu je zdelo, da vrti v prazno, tako lahko je... Ni čudno, da sta zato za dva gorca tako letela, saj sta bila tokrat s cestnimi kolesi; No, na ta prvem klanču se je skupina razcepila na dve ali tri, Uroš in Srečo pa še kar naprej gasa. Saj potem so se zamenjali, sta prišla tudi Kristjan in Igor na čelo in ni... bolj po...asi. Pripeljemo mi na glavno cesto proti Trstu, pred Devinom in Sesljanom je klanec, za katerega misli; da ni, a je, samo cesta je ravna in ga ni prav videti, čisto uti; pa, kako gre bolj te...ko, ko tam poganja; pedala, ker čisto; bit hiter, pa ne rata. No, temu se reče, da ni do moč; Pred Devinom se čisto bolj vzpne in sem začela zaostajati. Ne dosti, za kakšen meter za Urošem, spet sta bila na čelu skupine s Srečo. Pa me prime nekaj za hrbet in potisne naprej, uau, s kakšno lahkoto je... Je bil en kolesar, prvič videla, z velikim napisom Selle Italia. Tisto Italijo sem si zapomnila in sem kasneje vprašala Andreja, da kdo je tisti Italijan, se pravi Zamejec, ker je govoril slovensko, pa mi reče Andrej, ma kakšen Zamejec, saj govori po idrsko. Uau, tudi Idrci med nami. In še fajn in nasmejani. In je tisti Italijan Idrc Uroš in Sreča poskušal pred spustom v Trst malo upočasniti, jaz sem Sandiju, ki je takrat vozil z mano rekla, da ne mislim tako ponat, Sandi se je takoj umaknil bolj zadaj v kolono, jaz sem pa samo rekla in naredila pa nič. Sem stala za njima in vedela, vedela ves čas, da na vzponu na Prosek bo prišel trenutek resnice. Sploh pa, ker sem v nogah čisto pošteno čutila tistih 160 km prenjega dne, ko sva z Andrejem zvozila permanentni brevet Lahkotno po Krasu in sem se res potrudila, kolikor zdaj v tem času zmorem. Na, zdaj pa spet divjam. In se temu sploh ne morem upreti, pa čisto prav vem, da me bo kasneje pobralo. V Trstu smo malo upočasnili in se je dalo zadihat, na ta najbolj strmem začetnem delu vzpona na Prosek sem celo upala, da bom zmogla s fanti na vrh, ker nismo šli hitro, a so potem spet našli, v klanec pa jim nisem mogla slediti. En za drugim so šli mimo in sem je ostala sama. Noge te...ke kot svinec, menjalnik trd kot tisti z začetkov breveta PBP pred 120 leti, čelja peljati bolj hitro pa ogromna. A ni kaj, vsega se ne da. Tik pod vrhom mi pride nasproti Andrej in ko sem bila čisto prepričana, da bova zdaj pa sama vozila po Krasu, zagledam skupino, ki je čakala. Fantje, hvala. Še enih par kolesarjev, ki so pri Mirnu ostali zadaj, je prišlo na vrh in smo skupaj naprej. Saj nismo dosti stali v Proseku. Ne vem, čisto je bilo pet minut. No, so me morali počakati še v Komnu, pa v Štanjelu, tam smo zapeljali v množico motoristov ob cesti, ku eni brvini (mravlje) smo bili med tistimi stroji in njihovimi lastniki. Morda so imeli čegnanje ali kaj, čisto prav duhovnika nisem videla. Potem pa je itak...lo do cilja samo v dolino in v ravnino. In še prehitro smo bili nazaj v Novi Gorici, dobre tri ure in pol je trajalo vse skupaj. Par kilometrov pred ciljem me vpraša Andrej, da čisto vem, kdo je tisti Italijan Idrc... Ma kako naj vem, pojma nimam; Valter Bonča, ja, da se mu zdi znan; Ko je čisto Robi potrdil; Juhej ajej, sam Valter Bonča mi je pomagal v tisti klanec? Uau. In, juhej za današnjo enkratno turo, Trča...a...ko stotico, ki je iz lanskih bolj skromnih začetkov čisto leto prerasla v ta pravo kolesarsko rundo. Kjer se imamo fajn in nas je dosti in damo vse od sebe in smo na koncu zadovoljni. Ker smo imeli lep dan in lepo turo. No, jaz sem vsekakor in reeee upam, da vsi, zgodbi, ki ste jo prebrali, pa je toliko, kolikor nas je bilo. Ker je vsak doživljal po svoje. Pa na svidenje tudi drugo leto, čisto ne prej! Tanja